

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně ze dne 1. prosince 1925 č. j. Rv I 1343/25-1. R. v. z. s. Doležal.

Byl-li soudem prvé stolice povolen k zajištění berních nedoplatků záznam práva zástavního podle čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. a usnesení toto bylo potvrzeno druhou stolicí, není mimořádný revisní rekurs přípustným. Příspěvek k čl. III. uvoz. zák. k ex. ř., § 78 ex. ř. a § 528 c. ř. s.

Mimořádný revisní rekurs soud prvé stolice vrátil jako nepřípustný podle §u 130 knih. zák.

K rekursu zrušil soud stolice druhé toto usnesení a uložil soudu prvé stolice, aby o revisní stížnosti podle zákona dále jednal, v úvaze, že jde o knihovní zápis, povolený v řízení upraveném zvláštními zákonnými předpisy, totiž dvor. dekrety z 18. IX. 1786 č. 577 Sb. z. s. a ze dne 24. X. 1806 č. 789 Sb. z. s., dekretem dvorské komory ze dne 11. IV. 1848 č. 1134 Sb. z. s. ve spojení s čl. III. úvod. zákona k ex. řádu, pro které jest použiti všeobecného předpisu §u 16 nesporného patentu.

Nejvyšší soud, jemuž byly pak spisy předloženy k rozhodnutí, dovolací rekurs odmítl z těchto důvodů:

Jde o opatření za účelem zajištění berních nedoplatků po rozumu zvláštních předpisů jmenovaných v rozhodnutí soudu stolicí druhé.

Podle 2. odstavce čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. šetřiti jest předpisů řádu exekučního, pokud podle těchto předpisů má platnost soudní řízení.

Platí tu proto i předpis §u 78 ex. ř. a §u 528 c. ř. s., podle nichž dovolací rekurs do souhlasných rozhodnutí nižších soudů není přípustným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. října 1925 R I 690/25.

Dr. Grešl.

Předmětem poznámek podle §u 36 instrukce pro uschovací úřad civilních soudů v Praze ze dne 15. XI. 1849 č. 7219 mohou být jen práva co do existence a objemu nesporná.

V pozůstalostní věci V. R. složil advokát dr. A. T. v soudní uschování vkladní knížku a hotovost a žádal zároveň, aby bylo při této složené hotovosti poznamenáno, že na ní vázne zákonné zástavní právo pro pohledávku jeho z právního

zastupování V. R. ve výši Kč 21.180.— s 5procentními úroky od 18. února 1925. Pohledávku tuto uznal jeden z dědiců, kdežto druzí dědicové jí neuznali. Pohledávku tuto dr. A. T. přihlašuje k pozůstalosti a vyhrazuje si podle §u 19 advok. řádu zákonné zástavní právo pro tuto pohledávku na hořejší hotovosti k soudu skládané.

Soud první stolice zamítl žádost za poznámku proto, že poznámky práv sporných co do objemu neurčitých nelze připustiti.

Ke stížnosti dra. A. T. změnil soud II. stolice toto usnesení a žádanou poznámku povolil v úvaze, že nešlo zde o poznámku sporného práva, nýbrž o poznámku zákonného práva zástavního advokátského po rozumu §u 19 advok. řádu. Kdyby pohledávka palmární byla všemi dědici uznána, pak podle §u 19, odst. 1 advok. ř. mohl stěžovatel částku 21.180 Kč prostě zadržeti a svoji pohledávku krýti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu stolice první z těchto důvodů:

Jak již v rozhodnutí čís. 4.214 sb. n. s. podrobně uvedeno, mohou býti předmětem poznámek podle §u 36 instrukce pro uschovací řad civilních soudů v Praze ze dne 15. listopadu 1849 č. 7119 jen práva co do existence a objemu nesporná, jak tomu bývá při poznámkách a záznamech, jichž podkladem jsou listiny o zcizení, zastavení nebo cesi, dále rozsudky, rozhodnutí správních úřadů atd.

Zde však již skladatel Dr. T. sám uvádí, že dva z přihlášených dědiců jeho palmární účet neuznali. Není tedy palmární pohledávka Dra. T. a tím i ani zákonné právo zástavní, které si tento podle §u 19 advok. řádu osobuje, co do existence i co do objemu nesporným a nemůže býti předmětem poznámky nebo záznamu podle citované instrukce.

O sporných právech, jichž existence jest prejudiciálním podkladem pro opatření, jež učiniti jest v řízení nesporném, nemůže podle §u 2 čís. 7 nesp. pat. pozůstalostní soudce rozhodovati ani tehdy, jeví-li se mu popírání práva zcela neb aspoň neodůvodněným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. listopadu 1925 R I 887/25.

Dr. Grešl.